

Cảm nhận...theo cách của trái tim

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện: “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

- Ê..ông bị les hả...? - Tôi dùng bộ mặt hết sức “ngây thơ” hỏi hần.

Đứa con trai đối diện đang cầm tách Capuchino ngược mặt lên nhìn tôi, với vẻ mặt ngạc nhiên thấy rõ. Nhưng cũng phải thôi, khi ai đó hỏi bạn về vấn đề giới tính hết sức tế nhị này trong một quán café đông người bằng cái giọng “đủ to đủ chuẩn” như thế ai mà chả ngượng ngùng xen lẫn ầm ức. Và bây giờ tôi đang hỏi hần một câu chẳng liên quan với một đứa con trai “vô-cùng-bình-thường”. Hỏi thử thế có rõ tức không cơ chứ.

Khẽ thở dài...Huy điềm tĩnh vẫn tiếp tục với tách Capuchino của hần, trước khi quăng cho tôi một câu: - Ai đầu độc bà vậy..?

- À, cái đó là tự tui thấy vậy thôi. Ai đời lại từ chối con bé xinh nhất khối như ông chứ. Nhỏ dễ thương phết, người ta bỏ hết cả tá vệ tinh để “falling in love” ông thế mà....ông lại từ chối con bé thẳng thừng như vậy....90% là ông có “vấn đề khó nói”....

- Vậy tui là 10% còn lại...và thuộc dạng hiếm, lạ, khó gặp... - Đồng thời đưa tay lấy cái menu trên bàn gỗ “nặng” vào đầu tôi...

- Ấy da... - tôi phồng má...xoa xoa cái đầu mà Huy cố tình gây thương tích kia... - Cái thằng này...tui là tui quan tâm ông đấy...chừng nào ông “yên bề gia thất” bà ngoại như tui đây mới hết lo ông ế cháu trai ạ...

- Cháu đây cũng rất sợ điều ngược lại “y chang” thế đấy cụ... - Như chẳng thể chịu nổi cái tính oang oang của tôi. Cậu bạn xốc ba lô lên vai... - Ở đây mà uống nước một mình đi...trả tiền rồi...đi trước...!

- O...tui chưa kêu nước mà... - Tôi í ớ gọi theo >.<

Huy đẩy cửa Ciao cafe, nhanh chóng bước ra, gạt chân xe một cách vội vã. Cứ thế như chậm thêm một phút nữa hần có thể hét thật to vào mặt con bạn này với suy nghĩ ngốc xít của nó...Vớ lấy cái menu trên bàn tôi gọi liền một

lúc 3 cốc kem, rồi đưa mắt nhìn quanh, có một cảm giác trống vắng lạ thường đâu đó xen lẫn với hương Capuchiano uống dở của Huy. Tôi lấy tay xoa xoa rồi áp vào mặt, chân đung đưa khẽ nhăm lờ một bài hát quên tên, không biết tại vì cái điều hòa trong quán hoạt động không ngừng hay tại cơn mưa dai dẳng tối qua làm tôi có cảm giác lạnh tột độ. Khẽ cười, tôi chợt đang nghĩ không biết nếu một ai đó vào quán và thấy một con bé ngồi co ro cạnh cửa sổ mà trên bàn thì 3 cốc kem to đùng chẳng biết họ sẽ nghĩ như thế nào nhỉ..? Ừ, chẳng phải người ta có bảo “mượn rượu giải sầu” sao..ờ thì tôi khác họ một chút “ăn kem giải tâm trạng” vậy...

Thật ra, tôi cũng biết rõ, Huy “hoàn toàn bình thường” theo cái nghĩa có thể yêu một đứa con gái đúng nghĩa của một thằng con trai. Nhưng tôi lại thường trêu chọc Huy như thế khi cậu bạn lại gần để rồi hấn nổi giận đùng đùng bỏ đi để tôi lại một mình nhăm nháp nỗi buồn. Không phải tôi không muốn nói chuyện với Huy nhưng tôi lại sợ bất giác khi gần một chút tôi lại không khống chế....à ..ừ...thích cậu ấy nhiều một chút. Tất nhiên, tôi cũng đọc được sự khó chịu trong ánh mắt của Huy. Những lúc như thế tôi lại im lặng, mím môi và nhìn ra hướng khác, cố giả vờ như chẳng có chuyện gì cả. Rồi thế nào như thế Huy cũng là người đứng lên trước.

Tôi chẳng biết có kẻ đơn phương nào như tôi không, toàn gây ác cảm cứ như thế đều đó đã nằm sâu vào tiềm thức, có lẽ Huy cũng không thích đứa con gái cá tính nữa vời chẳng dịu dàng như tôi.

Có một cái cảm giác một người cứ mãi trong tầm mắt, cứ mãi nằm trong tim nhưng không bao giờ ở trong vòng tay mình thật tệ. Như việc ngược nhìn một bầu trời cao vợi quá xa tầm với, dù rằng luôn ở rất gần, nhưng không bao giờ chạm tới được. Hấn luôn cao như vậy, người theo hấn có biết bao cô xinh, bất quá tôi chỉ là bụi cỏ nhỏ trong một đám hoa to, trừ bị giẫm đạp thì có vẻ không có đất diễn gì khác.

Tôi rút cuộc đã biết thích một người là cảm giác như thế nào, rất muốn cho người đó biết, nhưng lại sợ cậu ấy biết rồi sẽ từ chối, sợ ngay cả quan hệ hiện tại giữa hai người cũng không duy trì được. Rất muốn quên tình cảm đó, nhưng ánh mắt không thể rời xa. Muốn đuổi theo, nhưng khi nhìn thấy cậu ấy quyết đoán cự tuyệt những cô gái chủ động theo đuổi lại không có dũng khí. Nên tôi chọn cách của riêng mình, đem tình cảm âm thầm của tôi giấu nhem đi...

Ai đó đã từng bảo rằng đều sai lầm lớn nhất là phủ nhận những gì trái tim mình cảm nhận được. Cứ như miệng lúc nào cũng bảo chả thèm quan tâm nhưng lúc nào cũng ngó sang đây một chút, sang kia một tí. Cứ như miệng hứa với lòng rằng là mình muốn tìm cách tránh xa hẳn một chút ra mà khi mục đích được hoàn thành một cách triệt để, lại có cảm giác không được hài lòng với thành quả đó lắm.

À, cũng phải nói luôn, cả tuần gần đây, Huy cứ tìm cách trách mặt tôi. Đụng nhau ở lớp, tôi đi vào vậy là hẳn đi ra, tôi nói chuyện hẳn im lặng. Hẳn bỏ luôn thói quen chở tôi đến lớp, làm hại hôm đầu tiên, tôi đợi hẳn cả buổi sau đó lại ị ạch chạy vào trường nhưng hóa ra hẳn đang say sưa bàn về trận bong tối qua với tụi bạn. Khi tôi tiến lại gần hẳn lại đứng lên cố tình di chuyển đến chỗ khác tiếp tục với câu chuyện nói dở. Tôi ngơ ngác và nhanh chóng nhận ra điều gì đó mơ hồ. Mà cái bản tính chẳng chịu nhận sai của tôi cứ phát huy tột đỉnh nên cứ như thế chẳng ai nhường nhịn ai. Đám bạn thì cứ thấy lạ khi chúng tôi không nói với nhau câu nào, chả bắt gặp hình ảnh như lúc trước cứ luyện thuyên mãi hay trêu nhau ầm lên rồi lát Huy lại dùng dùng bỏ đi. Nhưng thôi, tôi cũng giả vờ hờ hững không thèm để ý...

Tôi xoay người, xấu tính đạp cái gối thứ nhất xuống giường, trùm chăn kín mít đầu. Lăn lăn vài cái, với tay lấy cuốn truyện Conan đầu giường đọc mãi miết mà thật ra chẳng lời thoại nào nhập được vào đầu. Quãng cuốn truyện qua một bên, tôi bật ngồi dậy, liệng cái gối thứ n xuống giường. Cứ tình trạng này mà tiếp diễn trong những ngày tiếp theo tôi chỉ sợ lo cho con bạn cùng bàn bị “khổ”. Nên thôi, tôi tự đi tìm hẳn vậy!!!

Dừng xe trước cửa nhà Huy, tôi mới phát giác ra nhà cậu ấy không có chuông nhưng lại có nuôi hai con Bảo Bảo giữ nhà mà tôi thì lại không đem theo điện thoại. Điều đó có nghĩa là tôi hiện tại không có cách nào để gặp Huy, chẳng lẽ tới đây rồi về, nếu thế thì tôi tối nay chẳng chớp mắt được mất. Tôi nhón chân nhìn vào, hít hơi thật sâu, hét lớn:

- Huy ơi....!!!!

Đáp lại tiếng kêu thảm thiết của tôi là “tiếng trả lời liên hồi” của hai con Bảo Bảo dễ thương mà Huy thường nhắc. Tôi bất giác dựa vào tường, uất ức, sóng mũi bỗng chốc cay xè, đá chân gác của xe, thoáng đâu đó là tiếng mở cửa gấp gáp của Huy, cậu bạn nhanh chóng giữ chặt yên xe tôi:

- Đi đâu vào giờ này thế hả...

- Ra đây làm gì...

- Tại bà hét to như vậy, hàm xóm điện thoại qua nhà...ba tôi bảo tôi ra “xử” bà một trận..

- Đồ khó ưa, chết bầm... - Tôi ra sức mắng hăm một trận. Huy cười cười thấy ghét.

- Ông còn giận tui không..? - Tôi nói bằng cái giọng nước mắt sắp trực trào đến nơi

- Quan trọng sao?

Tôi ra sức gật đầu...

- Haiz...ai giận bà cơ chứ...tui chỉ là cố tình làm thế cho bà biết lỗi mà “ráng yêu thương” tui nhiều vào.... - Rồi cậu bạn lấy tay gỡ đầu, ánh mắt di chuyển đến chỗ khác.

Dưới ánh đèn đường, hai cái bóng cứ trải dài vô tận, đầu đó xạc xào vài chiếc lá khô...

- Thật ra..tui cũng định đi tìm bà nhưng mà chẳng biết bà ngủ chưa....nên định ngày mai đèo bà đi ăn sáng đó mà...Giờ tôi đưa bà về nhé - Huy nở một nụ cười gian mà tôi chưa từng thấy hướng về tôi cười thật tươi.

Tôi ngẩn người. Hóa ra là do chính mình sớm hơn một bước, nhưng thôi không sao, tất cả ổn rồi như rút ra khỏi cái áo giáp vài chục kí trong mấy bộ phim kiếm hiệp thường xem vậy, nhanh chóng mím môi đáp trả, chẳng tranh nhau như mọi khi nữa.

Đôi khi chúng ta chẳng thể bay cao vì chúng ta coi mình quá nặng, quá quan tâm đến cảm xúc của mình, lo sợ đánh mất mà tự tay vứt bỏ đi những điều thật sự quý giá hơn. Tôi và Huy cũng vậy. Như một cô gái trưởng thành nhận ra điều gì đó to lớn, tôi khẽ cười, sau yên xe, tôi đứng dậy bám vào vai Huy ngân nga vài điệu nhạc, Huy phản đối quyết liệt với giọng hát như Chaien của tôi vào đêm yên tĩnh thế này bảo là làm phá hết bầu không khí “lãng

man” như vậy, tôi cười tươi đáp trả “lâu lâu mới được khoe giọng, thời cơ thích hợp, hữu tình như vậy, nhân không hòa sao được” :”>

Huy chẳng chịu thua, chẳng biết vút ở đâu cái vẻ mặt hăng ngày, không kém cạnh hát bài khác “đệm” vào giọng ca đầy ngọt ngào của tôi. Giở trò sau lưng hẳn vài cái, tôi yên phận ngồi xuống yên xe...

Chẳng có yêu thương nào có thể tồn tại mãi trong sự im lặng. Và cũng chẳng có thể lấy sự im lặng để ngụ ý biện rằng đó là yêu thương. Nhưng nó dấu giấu điểm thì vẫn cứ là yêu thương. Bởi không có nhìn bằng mắt, nghe bằng tai mà nó là thứ để ta cảm nhận bằng trái tim. Với tôi, như lúc này thế là đủ.

“Chẳng biết “bà ngoại của tôi” sẽ ngạc nhiên thế nào khi nghe đứa cháu trai này chọt ngỗ lời yêu nhi..?”